

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/163/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714215406
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5714215406.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcu: Z. S., nar. X.X.XXXX, bytom ulica A. č. X, XXX XX S., zast. JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom, so sídlom E. W.. XX, S., proti žalovanému: Slovenská republika konajúca Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie č. 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o zatknutí a rozhodnutím o väzbe, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 15C/299/2014-131 zo dňa 17.2.2016, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd I. stupňa.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č.k. 15C/299/2014-131 zo dňa 17.2.2016 zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím - uznesením aj o vznesení obvinenia ČVS: ORP-766/1-OVK-MT-2004 zo dňa 22.10.2004 vo výške 300,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu, spôsobenú zadržaním zo dňa 22.10.2004 a rozhodnutím o väzbe č.k. TP 84/04 zo dňa 23.10.2004 vo výške 13.000,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania vyslovil, že bude o nich rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Súd prvého stupňa vec správne posúdil podľa ust. § 7, § 8 ods. 5, ods. 6 zák. č. 514/2003 Z.z., keď vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobca sa domáhal nemajetkovej ujmy v súvislosti so zadržaním zo dňa 22.10.2004 a rozhodnutím o väzbe zo dňa 23.10.2004. Z listinného dôkazu a to z uznesenia sudcu Okresného súdu Martin zo dňa 23.10.2004 TP 84/04 mal preukázané, že žalobca bol vzatý do väzby. Väzba začala 22.10.2004 o 2.00 hod. a bola vykonaná v Ústave na výkon väzby v Ružomberku. Proti predmetnému uzneseniu podal žalobca ako obvinený sťažnosť, ktorá bola zamietnutá senátom Krajského súdu v Žiline č.k. 2Tpo/225/04. Následne v predmetnom konaní okresný súd viackrát rozhodoval o žiadostiach žalobcu na prepustenie podľa § 192 Trestného poriadku. Proti všetkým týmto uzneseniam v súvislosti s tým, že žiadal o prepustenie z väzby alebo sa cítil nevinný, žalobca podával sťažnosti, ktoré boli zamietnuté krajským súdom a vo väzbe nakoniec bol žalobca až do 26.9.2006, kedy bol prepustený na základe uznesenia Okresného súdu Martin sp.zn. 12T/75/2005 zo dňa 26.9.2006.

Právna úprava zák. č. 514/2003 Z.z. hovorí o zadržaní a o inom pozbavení osobnej slobody, tzn. že je to konkrétne ust. § 7 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý zakotvuje, že právo na náhradu škody má ten, na kom bolo toto zadržanie vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo

k nesprávnemu úradnému postupu. V tejto súvislosti poukázal súd prvého stupňa na súdnu judikatúru, nakoľko nikdy nedochádza k zrušeniu rozhodnutia o zadržaní. Takýto inštitút trestné právo nepozná a nie je možné ani podať riadny opravný prostriedok. Žiadne výnimky z ust. § 7 ako pri väzbe neexistujú, čiže žalobca bol zadržaný, bola mu obmedzená osobná sloboda a bol nevinný, tzn. že bol rozsudkom oslobodený spod obžaloby. Čo sa týka rozhodnutia o väzbe, súd prvého stupňa vychádzal z ust. § 8 ods. 5 zák. č. 514/2003 Z.z., kde je uvedené, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak b) bol oslobodený spod obžaloby. Uvedený predpoklad vo vzťahu k žalobcovi teda bol splnený. Žalovaná strana, ktorá poukázala v priebehu konania na to, že žalobca si väzbu zaviniť sám, no podľa žalovaného zavinenie obvineného na vzatí do väzby v zmysle citovaného ustanovenia zákona znamená, že jeho zavinené konanie aspoň vo forme nevedomej nedbanlivosti bolo dôvodom na podanie a vyhovieť návrhu na jeho vzatie do väzby. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, sú v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. vymedzené tak pozitívne § 8 ods. 5, ako aj negatívne ods. 6 cit. zákonného ustanovenia. Nevyhnutný predpoklad na vznik nároku na náhradu škody je naplnený v niektorej z hypotéz predpokladaných ustanovení § 8 ods. 5 uvedeného zákona. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu zákona č. 514/2003 Z.z. je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 uvedeného zákona. V prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 napr. zavinenie väzby, nárok na náhradu škody nevznikne aj v prípade danosti niektorého z pozitívnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe ustanovený v § 8 ods. 5. Preto je potrebné vždy vychádzať z konkrétnych okolností každého prípadu zistených z vykonaného dokazovania, vychádzajúc z ktorého potom prislúcha urobiť právny záver o zavinení, resp. nezavinení väzby osobou žiadajúcou náhradu škody.

Žalovaný uvádzal, že časové hľadisko zavineného konania, ktoré viedlo k vzatiu do väzby, nie je rozhodujúce, tzn. mohlo k nemu dôjsť pred vznesením obvinenia alebo po vznesení obvinenia. Žalovaný poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca bol do predmetného okamihu súdne trestaný, bol v predchádzajúcom období odsúdený, keď išlo o konanie vedené na Okresnom súde Martin pod sp.zn. 1T/148/2001 a bol uznaný za vinného prevažne z násilnej trestnej činnosti závažného charakteru, pričom sa podľa skutku jednalo o násilnú trestnú činnosť sexuálneho charakteru a daného stíhaného skutku sa mal dopustiť v relatívne krátkej dobe po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dňa 6.11.2003 a v rámci plynutia trojročnej skúšobnej doby, ktorá uplynula dňa 6.11.2006.

Súd prvého stupňa z odpisu registra trestov zistil, že žalobca bol rozhodnutím Okresného súdu Martin (ide o rozhodnutie zo dňa 16.7.2002 sp.zn. 1T/148/2001) uznaný za vinného v súvislosti s viacerými trestnými činmi mimo iného aj obdobného trestného činu - znásilnenia, pre ktorý bol vzatý do väzby s tým, že bol podmiennečne prepustený 6.11.2003 so skúšobnou dobou 3 roky. Argumentácia žalovaného, že v relatívne krátkej dobe po podmienenom prepustení bol vzatý do väzby za obdobné trestné činy, podľa názoru súdu prvého stupňa neobstojí. Uvedené nie je možné týmto argumentovať. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca ako to vyplýva z obsahu uznesenia sp.zn. 12T/75/2005 zo dňa 26.9.2006 bol prepustený z dôvodu, že poškodená na hlavnom pojednávaní vypovedala, že na diskotéke so žalobcom - obžalovaným nebola, t.j. zmenila svoju výpoveď a bolo potrebné nariadiť znalecké dokazovanie na posúdenie jej duševného stavu. Nakoniec bol žalobca aj oslobodený spod obžaloby, nakoľko skutok, pre ktorý bol vzatý do väzby, nespravil. V tomto sa súd prvého stupňa stotožnil s argumentáciou právneho zástupcu žalobcu, keď uviedol, že nie je možné považovať, že si väzbu zaviniť sám, ak bol už predtým odsúdený za obdobný trestný čin, v podstate po zistení, o aký trestný čin išlo. Išlo o žalobcu, ktorý mal 16 rokov a nie je možné argumentovať, že je ho možné pozbaviť osobnej slobody bez toho, aby boli nejaké relevantné dôkazy alebo nejaké skutočnosti, pre ktoré by ho bolo možné zobrať do väzby, čiže nie je možné použiť argument, že si väzbu zaviniť sám, z ktorej bol neskôr prepustený a bol oslobodený spod obžaloby. Súd prvého stupňa poukázal na to, že žalobca bol väzbe 702 dní, čo je zhruba dva roky života. Ďalšie dôvody žalovaného spočívajúce v tom, že žalobca si mal väzbu zaviniť sám, nakoľko kládol aktívny odpor a agresívne sa správal po príchode príslušníkov policajného zboru, čo vzbudzovalo dôvodné obavy, že žalobca sa trestnej činnosti dopustil. Súd prvého stupňa však má za to, že nebolo preukázané, že by si žalobca sám zaviniť zadržanie a vzatie do väzby. Tento od začiatku tvrdil, že je nevinný a to, že sa dopustil už predtým obdobného trestného činu, nemôže znamenať, že si väzbu zaviniť sám tak, ako to predpokladá ust. § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z.z. Žalobca poukazoval na čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle ktorého každý má právo na slobodu a osobnú

bezpečnosť a každý kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Súd prvého stupňa ďalej vec právne posúdil podľa ust. § 17 ods. 1, ods. 2 a § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 keď konštatoval, že na základe nezákonného zadržania a rozhodnutia o väzbe vzniklo žalobcovi právo na náhradu škody, ktorý si ju uplatnil spôsobom nemajetkovej ujmy v rozsahu 13.000,- eur. Súd prvého stupňa konštatoval, že po 1.1.2009 boli zavedené do právnej úpravy zák. č. 514/2003 Z.z. kritériá, ktoré súd v rámci rozhodovacej činnosti zohľadňuje v súvislosti s výškou nemajetkovej ujmy. Ustanovenie § 17 bolo doplnené ďalšími ustanoveniami upravujúcimi určenie kritérií, ktoré súd v rámci rozhodovacej činnosti zohľadňuje a neskôr bol zavedený aj mechanizmus určovania minimálnej výšky nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch, v prípadoch ujmy spôsobenej rozhodnutia uvedenými v § 7 a § 8, ktorá sa mala odvíjať od priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR. § 17 ods. 4 cit. zákona a napokon aj určenie povinnosti poškodeného uviesť požadovanú výšku podľa ods. 1 a 2 § 17 ods. 5 zák. č. 514/2003 Z.z. Súd prvého stupňa postupoval podľa zák. č. 214/2003 Z.z., účinného do 31.12.2008, keď pri určení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal zo súdnej praxe a zohľadňoval intenzitu, trvanie a rozsah nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v spoločnosti a v súkromnom živote. Žalobca uviedol, že po roku väzby ho nechala družka, dva roky zbytočne stratil vo väzbe a tieto mu nikto nevráti. Aj po prepustení z väzby sa celé konanie ťahalo ďalších 6 rokov a stále nevedel, na čo je. V tomto období to pre neho nebolo jednoduché. V roku 2010 sa mu narodil syn a on stále nevedel, či pôjde naspäť do väzby. Navštevoval psychiatra a psychológa, pretože to veľmi ťažko znášal a užíval a psychiatrické lieky. Všetky zložky jeho súkromného života boli postihnuté a k tomu pozbavenia slobody. Je teda zrejmé, že v danom prípade žalobca utrpel značnú nemajetkovú ujmu spočívajúcu v obmedzení jeho osobnej slobody, narušením obvyklého spôsobu života. Trestné stíhanie a v rámci neho výkon väzby predstavoval vážny zásah do osobnej slobody a tieto vyvolali aj ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasiahli do jeho súkromného života, do jeho cti a dobrej povesti. Keď žalobca bol oslobodený spod obžaloby, je na zodpovednosti štátu, aby zodpovedal za škodu, ktorá nastala v príčinnej súvislosti s väzbou, a preto súd priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 13.000,- eur spôsobenú zadržaním zo dňa 22.10.2004 a rozhodnutím o väzbe č. k. Tp/84/04 zo dňa 23.10.2004, ktorej výška bola primeraná dobe väzby 708 dní. O trovách konania súd rozhodoval podľa ust. § 151 ods. 1 až 3 O.s.p. tak, že o nich bude rozhodnuté do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V odvolaní zdôraznil, že v priebehu konania poukazoval na potrebu skúmania existencie negatívnej podmienky upravenej v § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z.z., v znení ktorej právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. Uvedené ustanovenie jednoznačne vymedzuje prípady, kedy žalobca nemá právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. Súd však v rozsudku konštatuje, že má za to, že nebolo preukázané, že by si žalobca sám zavinil zadržanie a vzatie do väzby, keď tento od začiatku tvrdil, že je nevinný a to, že sa dopustil už predtým obdobného trestného činu nemôže znamenať, že si väzbu zavinil sám tak, ako to predpokladá ust. § 8 ods. 6 zák. č. 514/2003 Z.z. Následne súd prvého stupňa v odôvodnení uvádza, že žalobca bol stíhaný aj pre ďalšie trestné činy a že sa jedná o osobu, ktorá má nepochybne sklony k páchaniu trestnej činnosti a to predovšetkým násilného charakteru a že u obvineného v danej chvíli boli dané dôvody väzby zakladajúce sa na dôvodnej obave, že pri ponechaní na slobode bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Žalovaný považuje takéto odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu v tejto časti za zjavne rozporuplné, zmätočné, v dôsledku čoho rozhodnutie nemôže spĺňať kritériá riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia. Zdôrazňuje, že v prípade žalobcu v čase vydania rozhodnutia o zadržaní existovala dôvodná obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti, ktorej sa mal dopustiť, a teda bolo dané aj jeho zavinenie na vzatí do preventívnej väzby. Žalovaný poukazuje na to, že porušenie práva na spravodlivé súdne konanie je aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Podľa žalovaného súd prvého stupňa rozhodnutie náležite neodôvodnil a porušil tak právo žalovanej na spravodlivé súdne konanie. Odvolateľ má za to, že konanie žalobcu viedlo k vzniku dôvodných obáv z naplnenia väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, preto tvrdí, že žalobca si väzbu zavinil sám, a preto mu právo na náhradu škody nevzniklo. Ďalej vytyka súdu prvého stupňa, že nesúhlasí ani s rozhodnutím súdu ohľadom priznania nemajetkovej ujmy. Súd aj v tejto časti vec nesprávne právne posúdil a odvolateľ považuje rozsudok v odôvodnení ohľadom potreby odškodniť žalobcovi domnelú nemajetkovú ujmu za nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný, pričom súd nedostatočne zistil skutkový stav a dospel na základe vykonaných

dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd nijakým spôsobom nepodal výklad, resp. neuviedol, akými úvahami dospel k záveru o priznaní nemajetkovej ujmy práve vo výške 13.000,- eur. Obmedzil sa iba na konštatovanie primeranosti s prihliadnutím na dobu trvania väzby. Hoci žalobca uvádza, že výkon väzby mu okrem iného spôsobil vážnu psychickú ujmu, nejaví sa toto tvrdenie vzhľadom k jeho trestnej minulosti za dôveryhodné. Absentuje preukázanie priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi uvedenými následkami a výkonom väzby. Preto podľa žalovaného nie je daný predpoklad pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. súdom priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy sa javí ako zjavne neprimeraná. Odvolateľ nesúhlasí ani s priznaným nárokom na náhradu škody, pokiaľ súd priznal žalobcovi náhradu trov obhajoby vo výške 300,- ako škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia ČVS: ORP-766/1-OVK-MT-2004 zo dňa 22.10.2004. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade škody žalovaný rozporoval existenciu príčinnej súvislosti, ktorú možno vzhliadnuť aj v tom, že v prípade žalobcu nie je medzi vedením trestného stíhania a povinnosťou uhradiť zvolenému obhajcovi trovy obhajoby, daná priama príčinná súvislosť, keďže v konaní po prepustení žalobcu z väzby nešlo o povinnú obhajobu. Vyslovenie právneho záveru prvostupňového súdu, že nemajetková ujma vznikla žalobcovi v súvislosti s predmetným trestným a väzobným stíhaním, je vzhľadom na osobu žalobcu a jeho doterajší spôsob života a prostredie nepreukázané a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol, eventuálne zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalobca. Uviedol, že žalovaná argumentuje predovšetkým právne, no on je toho názoru, že jej chýba prakticky, t.j. normálny pohľad na vec. On nespravil nič, v ničom neprestúpil zákon tak, aby ho to stálo takmer dva roky jeho života. Celé trestné stíhanie sa viedlo kvôli výmyslu jednej osoby - poškodenej M. P., o ktorej bolo zistené, že trpí mentálnou retardáciou. Zdôrazňuje, že žalovaná sa vôbec nezmieňuje o rozsudku Okresného súdu Martin sp.zn. 12T/75/2005-575 zo dňa 19.1.2012, ktorým bol spod podanej obžaloby oslobodený. Práve v tomto rozsudku, resp. z jeho obsahu sa dá vyvodiť, že poškodená si všetko vymyslela a že klame. Žalovaný zrejme považuje za normálne, že človek, ktorý nič neurobil, môže stratiť dva roky života. Tvrdenie o nevedomej nedbanlivosti je úplná špekulácia a argumentovať predchádzajúcim odsúdením nepovažuje za správne. Na zavinenie väzobného stíhania by už potom podľa tohto názoru žalovaného postačovalo raz a navždy len predchádzajúce odsúdenie a nič viac. No takýto právny stav neplatí. Aj čo sa týka odôvodnenia jeho nároku čo do výšky náhrady škody, považuje rozhodnutie prvostupňového súdu nielen za správne, ale aj riadne odôvodnené. Navrhol preto rozsudok okresného súdu potvrdiť.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu ustanovenom v § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a podľa ust. § 156 ods. 3 O.s.p. vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ, konštatuje, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie danej veci, keď vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil postupom podľa ust. § 132 O.s.p. a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p., jeho rozhodnutie je jasné, zrozumiteľné a vyčerpávajúce a odvolací súd v jednotlivostiach naň poukazuje. Z uvedených dôvodov sa krajský súd obmedzil iba na skonštatovanie dôvodov napadnutého rozhodnutia v súlade s cit. ust. § 219 ods. 2 O.s.p. Odvolateľ vo svojom odvolaní v podstate len opakuje námietky, s ktorými sa súd prvého stupňa jasne a zrozumiteľne vysporiadal v priebehu prvostupňového konania a ktoré vyplývajú z preskúmaného spisového materiálu. Ani podľa odvolacieho súdu nemožno jednoznačne vidieť zavinenie vzatia do väzby už v tom, že nariadenie väzby bolo odôvodnené tým, že by šlo o osobu už trestanú, a teda vzhľadom na osobu páchatela, že je nebezpečenstvo, že by

mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobnej povahy. S poukazom na uvedené preto odvolací súd nemohol prisvedčiť argumentom odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolanie, ktoré odvolací súd nepovažoval za dôvodné. Neopodstatneným odvolacím dôvodom žalovaného je jeho tvrdenie o porušení jeho práva na spravodlivé súdne konanie, pretože v zmysle ustálenej judikatúry predmetné základné právo neznamena právo účastníka na úspech v konkrétnom súdnom konaní, resp. povinnosť súdu akceptovať a vyhovieť všetkým návrhom účastníka. Nie je porušením práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 a nasl. Ústavy SR, ak súd v konkrétnom konaní nevyhovie návrhu účastníka či už procesnému alebo vo veci samej. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku okresného súdu nezistil pochybenie, rozsudok okresného súdu potvrdil.

Keďže odvolací súd rozhodoval o odvolaní podľa rozhodnutí vo veci samej, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu podľa § 151 ods. 3, podľa ust. § 224 ods. 4 O.s.p. o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.